

Azután tanító úr a táblára *betűket* ír. Mi ezeket utána írjuk. Néha meg előveszszük olvasókönyvünket s abból *irunk*. Azután rendszerint *olvasunk*.

Némelykor számolunk. Máskor tanító úr mulatságos *történeteket* beszél. Mi meg utána újra elbeszéljük. Nagyon szeretjük az ily történeteket. Némely gyermek nem figyelmez. Az ilyet tanító úr megszólítja. A ki nem figyelmez, keveset tanul.

Mikor a tanulást bevégezzük, kimegyünk játszani. Akkor is szépen kell magunkat viselni. A játék után ismét bemegyünk a terembe. Mindnyájan újra helyre ülünk.

Azután haza menőre így imádkozuk:

Aldunk téged jó istenünk, most és midőn haza megyünk. Mert munkánkat jól végeztük, szívünk s lelkünket miveltük. Add, hogy a mi jót tanultunk, ott-hon is meglássék rajtunk. Nevednek dicsőségére, jó szüleink örömére. Amen.

6.

Munkára fel.

„Munkára fel! ne vesztegelj, nem restekért van itt a hely!” Ma ez hangzik szerte szét, óh halld te is, és tetterre kész szívvel, észszel jövődbe nézz. Munkára fel!

Áll előtted is munkakör. Nézd, minden jó előre tör. Naponta mind elébb halad, míg a rest és tétlen, marad. A kor repül, gyors szárnya van, egy percz se teljék nyomtalan. Munkára fel! (Növendékek lapja.)